

Janusz Kruk, K. Tunia

Koniusza, pow. Proszowice. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 8, 32-33

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Obszar jego, porośnięty obecnie lasem, był w okresie od 1864 r. do pierwszej wojny światowej uprawiany rolniczo. Z tych lat pozostały do dziś dnia hałdy zebranych z pól krzemieni.

Badania o charakterze rozpoznawczym rozpoczęto od poszukiwań i odsłaniania ledwie widocznych zarysów hałd. Dostarczyły one licznych krzemienych odpadków produkcyjnych. W dalszym ciągu prac założono sondę o wymiarach 1 x 3 m. Natrafiono w niej na wypełniska dwóch szybów, które częściowo przebadano do głębokości 260 cm - mierząc od najwyższej położonej krawędzi sondy.

Odkryta kopalnia jest analogiczną do kopalni sąspowskiej. Szyby drążono poprzez warstwę lessu do krzemienionośnej gliny zwietrzelistkowej. Ponieważ w wypełnisku jednego z szybów występowały dość liczne i duże bryły wapienia, nie można wykluczyć, że część obiektów osiągała poziom zwietrzelistki wapiennej. W wypełniskach obu szybów znajdują się przemieszane warstwy gliny zwietrzelistkowej i lessu wraz z dużą ilością naturalnych i przemysłowych materiałów krzemienych oraz węglami drzewnymi. W szybie nr 1 znaleziono ponadto krzemieny kilof.

Całość uzyskanego przemysłowego materiału krzemienego, będąca pozostałością po jednokierunkowym przetwórstwie krzemienia nastawionym na produkcję wiórów, jak też typy rdzeni i form przedrdzeniowych, pozwalają wiązać eksploatację kopalni jermanowickiej ze społecznościami kręgu lendzielsko-półgarskiego. Zabytków charakterystycznych dla innych kultur nie stwierdzono.

Badania będą kontynuowane.

KIETRZ, pow. Głubczyce
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

KONIUSZA, pow. Proszowice
Stanowisko 1

Komisja Archeologiczna
Oddziału PAN w Krakowie

Badania prowadził dr Janusz Kruk i mgr K. Tunia /autor sprawozdania/. Finansowała Komisja Archeologiczna Oddziału PAN w Krakowie. Drugi sezon badań. Kurhan kultury ceramiki sznurowej.

Badania były kontynuacją prac prowadzonych w latach 1971-1972, kiedy to został odkryty grób kultury ceramiki sznurowej. Obecne badania miały na celu rozpoznanie dalszej części stanowiska, a szczególnie kulminacji terenu.

Przekopano obszar obejmujący 175 m². Rezultatem badań było zlokalizowanie obiektu w postaci rowka o szerokości ok. 30 cm, tworzącego zarys

koła o średnicy 10 m, otoczonego od strony północnej szeregiem 12 jam słupowych o średnicy ok. 30 cm. Pośrodku tego kołistego zarysu usytuowana jest prostokątna jama grobowa, natomiast w jego części wschodniej znajdują się jeszcze co najmniej dwie inne jamy. Obiekt ten znajduje się w odległości 40 m na północny zachód od grobu odkrytego na terenie tego stanowiska w 1971 r.

Na podstawie znanych analogii, opisywany obiekt należy interpretować jako pozostałości kurhanu starszej fazy kultury ceramiki sznurowej, którego nasyp został prawie całkowicie zniszczony długotrwałą orką.

W bieżącym roku doprowadzono tylko do całkowitego odsłonięcia stropu jam grobowych, słupowych i rowków.

Badania będą kontynuowane.

KONCZEWICE, pow. Malbork
"Lisia Góra"
Stanowisko 1

Muzeum Zamkowe w Malborku

Badania prowadziła mgr Ewa Kazimierczak. Finansowało Muzeum Zamkowe w Malborku. Drugi sezon badań. Stanowisko wielokulturowe /osada, cmentarzysko/ od neolitu po średniowiecze.

Stanowisko położone jest na zniszczonym, piaszczystym pagórku w widłach Wisły i Nogatu. Badania będące kontynuacją prac z roku ubiegłego objęły obszar 50 m².

Mimo znacznego przemieszania zabytków, udało się miejscami odróżnić warstwę osadniczą ze schyłku neolitu i początku epoki brązu o miąższości od 10 do 30 cm.

Elementem datującym były fragmenty ceramiki sznurowej, grzebykowej, i grzebykowo-dołkowej, łuszczenie i łuszcзки z krzemienia bałtyckiego, a także starannie obrobiony grocik krzemiany z wydłużonym trzonkiem.

Poszerzenie wykopu 2-go z badań 1973 roku, w którym występowała ceramika z wczesnej epoki żelaza, nie pozwoliło wyjaśnić funkcji rozległego paleniska z dużą ilością polepy i węgla drzewnych. Przewidywalnie ślady konstrukcji mogły znajdować się w zniszczonej części stanowiska.

Nie natrafiono także na groby, o których wspomina badacz niemiecki z 1937 roku.

Badania zostały zakończone.